

[C. J. F. Svén.]

har et rent dramatisk Tag paa at fremstille det, jeg saa virkelig denne store Gedde for mig, der baade kunde slaa med Halen og samtidig aabne Gabet, og jeg ved ikke hvad. Det var ikke et mekanisk Uhyre, nej, det var en levende Gedde. Men eet er jo det mere spøgefulde, den alvorlige Realitet er tilbage, nemlig denne, at man fra ansvarlig ministeriel Side under Behandlingen af dette Forslag, der stadig skal være rent sagligt, finder det passende — jeg tør ikke overfor Ministeren sige agitationsmæssigt — at sammenligne Kreditorer med Gedder og Hajer, Individer, der slaar med Halen, aabner Gabet, og hvor det hele til syvende og sidst kulminerer i dette, at de ligefrem sluger de stakkels Debitorer; jeg troede ærligt talt, at Menneskeæderiet var forbudt, nu har jeg altsaa i Dag faaet at vide, at for saa vidt angaar Kreditorer og Debitorer, er Muligheden ikke helt udelukket. Jeg synes ikke, det er rigtigt under en Diskussion af den Art, der føres her i Dag, at fremføre saadanne Argumenter. Den højtærede Justitsminister ved jo udmærket godt, at kan der findes slette Kreditorer, saa findes der lige saa mange slette Debitorer, og man kan ikke fremføre det som et Argument, der kunde ramme alle Kreditorer, at der er enkelte blandt disse, der maaske fortjener at blive betegnet som Gedder og Hajer.

Derimod var der selvfølgelig mere Gehalt i de Udtalelser, den højtærede Justitsminister fremførte af en Betænkning fra 1903, hvor 3 Herrer, de Herrer Jacobsen, Olsen og Warburg, havde udtalt sig i en Retning, der passede den højtærede Justitsminister. Det var en saglig Argumentation, men maa jeg heroverfor fremføre, at der er jo dog gaaet adskillige Aar, siden denne Betænkning blev afgivet, og Forholdene kan udmærket godt have forandret sig, saaledes at de Synspunkter, Mindretallet den Gang fremsatte, nu ikke vilde blive fastholdt; men rent bortset herfra finder jeg dog Anledning til at fremhæve, at det kun var et Mindretal indenfor den paagældende Kommission; det havde dog været mere naturligt at gaa ud fra, at naar et ganske overvejende Flertal indenfor denne Kommission havde en anden Mening, saa er det vel ikke saa helt urigtigt, hvad der af dette blev fremført.

Hartvig Frisch: Det glædede mig, at det ærede Medlem Hr. C. J. F. Svén

nu var faldet ned til at tale om „agitationsmæssig“, for jeg maa ærlig talt sige, at Ordet „agitationsmæssig“ skræmmer mig slet ikke. Jeg synes, det er yderst rimeligt, at vi i Politik gør opmærksom paa de bestemte Vanskeligheder, der kan være o. s. v., under den Form. Det føler jeg i og for sig ikke som noget, jeg vil tage Afstand fra. Nej, det, jeg vilde gøre opmærksom paa, var, at det ærede Medlem, naar han skulde stemple mine Udtalelser som agitatoriske Fraser, saa vil bytte om paa mine Udtalelser, idet han siger, at jeg siger „tusindvis“, hvor jeg siger „Tusinder“, og naar jeg saa faktisk forelægger Tallene . . . (Afbrudelse af C. J. F. Svén) . . . Nej, Betydningen er meget forskellig, maa det ærede Medlem Hr. C. J. F. Svén forstaa. Men de Tal, jeg fremfører til Bevis, siger netop, at i de Aar, det her drejede sig om, var vi oppe paa Tusinder, og vi var for dette Halvaars Vedkommende allerede over det halve Tusinde. Saa siger det ærede Medlem: hvor mange falder ind under Loven? Ja, det er klart, det vil jo altid kunne diskuteres, og det vil hverken det ærede Medlem eller jeg kunne sige, men derfor kan man ikke stemple selve Hensynet til de mange, der kommer ud for Tvangsauktioner, fordi Akkordlovgivningen faktisk ikke kan praktiseres, som Frase, naar Tallene viser det; det maa jeg tilbagevise. Jeg synes blot, det viser, at det ærede Medlem er saa uhyre stærk i sin Interesse for at forsvare Kreditorerne, at ethvert Forsøg paa at skabe et Værn for dem, der i Øjeblikket paa Grund af Prisfaldet har faaet Debitorernes haarde Lod, nu skal stemples som en Slags Fraser fra vor Side.

Saa vil jeg sige med Hensyn til § 2, som det ærede Medlem var inde paa, at denne Paragraf er jo en Imødekommenhed overfor alle de mange Henvendelser, som vi har modtaget, og overfor alt det, som det ærede Medlem ogsaa i Udvalget har sagt om Real kreditten. Hvis den ufyldstgjorte Pant-haver mener, at Pantet netop har den Værdi, at han kan faa Pengene hjem gennem Pantet, saa kunde man jo sige, at man vilde gaa ham haardt paa Livet, hvis man nægtede ham dette simple at overtage Pantet. Deri ligger netop det, at her er det Moment, hvori der kunde være reel Værdi i Modsætning til den fiktive Værdi, og det Moment har vi netop taget Hensyn til. Naar vi nu faar det stemplet som agitatorisk Frase, kommer vi ud i det, at det blot gælder for det ærede Medlem om at fremstille hele Sagen for vort Vedkommende som en Slags agitatorisk Frase.